

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1.766 van 17 september 2007
in de zaak X/Ilde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit op 5 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juni 2007 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBRUGGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker is, volgens zijn verklaringen, in België aangekomen op 20 juni 2001 en diende op 21 juni 2001 een asielverzoek in.

1.2. Op 31 augustus 2001 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Bij schrijven van 17 juni 2002 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 26 april 2004 het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdane te voltrekken daar uit het geheel der feiten bleek dat het huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap aan te gaan doch wel om verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

1.5. Op 24 mei 2004 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

1.6. Bij schrijven van 9 december 2004 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 14 juni 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De motivering van de beslissing luidt als volgt:

(...)

"artikel 7, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de geldigheidsduur van zijn visum (1); betrokkene verblijft reeds sedert 05/06/2000 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten (1). Visum van 01/06/2000 tot 05/06/2000.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch het recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgesteld is.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker betoogt dat het hem betekende bevel tot gevolg heeft dat hij zijn medewerking niet zal kunnen verlenen aan het verdere onderzoek van de cel schijnhuwelijken waardoor de ambtenaar van de burgerlijke stand zal besluiten dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk is en dat een eventueel huwelijk in Turkije vervolgens niet zal erkend worden. Verzoeker wijst verder op de langdurige aanwezigheid van zijn toekomstige echtgenote en haar kinderen in België.

2.1.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk in België.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de resultaten van het onderzoek van de cel-schijnhuwelijken had dienen af te wachten alvorens de bestreden beslissing te nemen.

2.2.2. Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Illegaal verblijf is een misdrijf dat gesanctioneerd wordt overeenkomstig de bepalingen van artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken maatregelen treft om een einde te stellen aan een misdrijf kan niet als een optreden dat strijdig is met de beginselen van het behoorlijk bestuur beschouwd worden. Een onderzoek door de cel-schijnhuwelijken schorst de toepassing van de vreemdelingenwetgeving bovendien niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.